

— Хапни си, хапни си, — подкани тя, усмихната пресилено, — ти и днеска не яде май. . .

Тя се огледа.

— Ами мама?

— Отиде долу, — посочи Жанката, като отчупи къшей хлѣбъ.

Ставрювица се смѣкна въ салончето като сѣнка и наостри слухъ. Въ фурничката говорѣха. Тя пристѣпи безшумно като котка и залепи ухо на вратата.

— Не е, бе майко, не е ти казвамъ! — настояваше умолително Желѣзко. — Нали я питахъ тази вечеръ. . .

— Тя ли? Тя ли? — съскаше старата. — Ууу-ухъ! — Ставрювица си представяше какъ маха съ дланъ срещу него. — На тебе ли ще каже бре сине, на тебе ли! . . . Тиха водица е тя, копае издъно, издъно . . . И когато хлѣтнешъ, не можешъ да се усетишъ . . .

— Мене тя не може да лъже. . .

— Тя ли? Тя ли? . . . Синко, синкооо! Защо ти е такъвъ акъла, бре? . . . Не можела да го излъже! . . . Мълчи! Мълчи! На двайсе и две години мжжъ си . . . бива ли да приказвашъ така? . . . Тейко ти го е казалъ само на мене, кръстъ правя на, никому, никому не съмъ продумала . . . Бѣше преди месецъ, месецъ и нѣщо, тъкмо жетва бѣше започнала . . . Седѣхме си ние съ тейка ти подъ върбичката въ градината и си приказвахме . . . Щомъ, думаше, привърши жетвата, ще заведе вършачка на Ялнъ кория и всичко ще спепелосамъ. . . Интъкъ, думаше, зърно нѣма да ми дадатъ, пѣкъ и отъ общината левъ нѣма да зема за керемидитѣ и тухлитѣ . . . Предприемача му казалъ: изкарай ми, казалъ, паритѣ отъ общината, и азъ ще ти си платя. . . Тамажъ тъкмѣше да обади на кмета. . .